

2) *De forenede sager T-50/06 RENV, T-56/06 RENV, T-60/06 RENV, T-62/06 og T-69/06 RENV hjemvises til Retten.*

3) *Afgørelsen om sagens omkostninger udsættes.*

(¹) EUT C 235 af 4.8.2012.

Domstolens dom (Femte Afdeling) af 28. november 2013 — Rådet For Den Europæiske Union mod Fulmen, Fereydoun Mahmoudian og Europa-Kommissionen

(Sag C-280/12 P) (¹)

(Appel — restriktive foranstaltninger over for Den Islamiske Republik Iran med henblik på at forhindre nuklear spredning — indefrysning af midler — pligt til at godtgøre, at foranstaltningen er berettiget)

(2014/C 45/17)

Processprog: fransk

Parter

Appellant: Rådet For Den Europæiske Union (ved M. Bishop og R. Liudvinaviciute-Cordeiro, som befuldmægtigede)

De andre parter i appelsagen: Fulmen og Fereydoun Mahmoudian (ved avocats A. Kronshagen og C. Hirtzberger) samt Europa-Kommissionen (ved M. Konstantinidis, som befuldmægtiget)

Intervenienter til støtte for sagsøgeren: Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland (ved J. Beeko og A. Robinson, som befuldmægtigede, bistået af barrister S. Lee) og Den Franske Republik (ved E. Ranaivoson og D. Colas, som befuldmægtigede)

Sagens genstand

Appel af dom afsagt af Retten (Fjerde Afdeling) den 21. marts 2012 i sagerne Fulmen og Mahmoudian mod Rådet (forenede sager T-439/10 og T-440/10), hvorved Retten gav sagsøgerne medhold i et annullationssøgsmål rettet mod Rådets afgørelse 2010/413/FUSP af 26. juli 2010 om restriktive foranstaltninger over for Iran og om ophævelse af fælles holdning 2007/140/FUSP (EUT L 195, s. 39), af Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 668/2010 af 26. juli 2010 om gennemførelse af artikel 7, stk. 2, i forordning (EF) nr. 423/2007 om restriktive foranstaltninger over for Iran (EUT L 195, s. 25), samt af Rådets afgørelse 2010/644/FUSP af 25. oktober 2010 om ændring af afgørelse 2010/413 (EUT L 281, s. 81) og af Rådets forordning (EU) nr. 961/2010 af 25. oktober 2010 om restriktive foranstaltninger over for Iran og om ophævelse af

forordning (EF) nr. 423/2007 (EUT L 281, s. 1) — specifikke restriktive foranstaltninger over for Den Islamiske Republik Iran med henblik på at forhindre nuklear spredning — indefrysning af midler — retlig fejl — urigtigt skøn — bevisbyrde

Konklusion

1) *Appellen forkastes.*

2) *Rådet for Den Europæiske Union betaler sagens omkostninger.*

3) *Den Franske Republik, Det Forenede Kongerige og Nordirland og Europa-Kommissionen bærer deres egne omkostninger.*

(¹) EUT C 235 af 4.8.2012.

Domstolens dom (Femte Afdeling) af 28. november 2013 — Maria Albertina Gomes Viana Novo m.fl. mod Fundo de Garantia Salarial, IP (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunal Central Administrativo Norte — Portugal)

(Sag C-309/12) (¹)

(Præjudiciel forelæggelse — direktiv 80/987/EØF — direktiv 2002/74/EF — beskyttelse af arbejdstagerne i tilfælde af arbejdsgiverens insolvens — garantiinstitutioner — begrænsning af garantiinstitutionernes betalingsforpligtelse — løntilgodehavender, der er forfaldet mere end seks måneder forud for anlæggelse af et søgsmål med påstand om, at arbejdsgiveren erklæres insolvent)

(2014/C 45/18)

Processprog: portugisisk

Den forelæggende ret

Tribunal Central Administrativo Norte

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: Maria Albertina Gomes Viana Novo, Ezequiel Martins Dias, Gabriel Inácio da Silva Fontes, Marcelino Jorge dos Santos Simões, Manuel Dourado Eusébio, Alberto Martins Mineiro, Armindo Gomes de Faria, José Fontes Cambas, Alberto Martins do Alto, José Manuel Silva Correia, Marilde Marisa Moreira Marques Moita, José Rodrigues Salgado Almeida, Carlos Manuel Sousa Oliveira, Manuel da Costa Moreira, Paulo da Costa Moreira, José Manuel Serra da Fonseca, Ademar Daniel Lourenço Dias og Ana Mafalda Azevedo Martins Ferreira

Sagsøgt: Fundo de Garantia Salarial, IP

Sagens genstand

Anmodning om præjudiciel afgørelse — Tribunal Central Administrativo do Norte — fortolkning af artikel 4 og 10 i Rådets direktiv 80/987/EØF af 20. oktober 1980 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om beskyttelse af arbejdstagerne i tilfælde af arbejdsgiverens insolvens (EFT L 283, s. 23) — begrænsning af garantiinstitutionernes betalingsforpligtelse — national bestemmelse, der begrænser nævnte betalingsforpligtelse til tilgodehavender, der er forfaldet inden for de seneste seks måneder før anlæggelse af søgsmål med henblik på fastslåelse af arbejdsgiverens insolvens — anvendelse af denne begrænsning i tilfælde af anlæggelse af sag ved en arbejdsretlig domstol med henblik på fastlæggelse af størrelsen af de tilgodehavender, der ikke er blevet betalt, inden for de seks måneder, der følger efter det tidspunkt, hvor tilgodehavenderne er forfaldet

Konklusion

Rådets direktiv 80/987/EØF af 20. oktober 1980 om beskyttelse af arbejdstagerne i tilfælde af arbejdsgiverens insolvens, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/74/EF af 23. september 2002, skal fortolkes således, at det er ikke til hinder for en national lovgivning, der ikke stiller garanti for løntilgodehavender, der er forfaldet mere end seks måneder forud for anlæggelse af søgsmål med påstand om, at arbejdsgiveren erklæres insolvent, selv om arbejdstagerne inden påbegyndelsen af denne periode på seks måneder har anlagt en retssag mod deres arbejdsgiver med henblik på fastsættelsen af størrelsen på tilgodehavenderne og tvangsinddrivelsen heraf.

(¹) EUT C 287 af 22.9.2012.

Domstolens dom (Tredje Afdeling) af 28. november 2013 — Minister Finansów mod MDDP Sp. z o.o. Akademia Biznesu, Sp. komandytowa (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Naczelny Sąd Administracyjny — Polen)

(Sag C-319/12) (¹)

(Moms — direktiv 2006/112/EF — artikel 132-134 og 168 — fritagelser — uddannelsesydelser, der leveres af ikke-offentlige organer i erhvervsmæssigt øjemed — ret til fradrag)

(2014/C 45/19)

Processprog: polsk

Den forelæggende ret

Naczelny Sąd Administracyjny

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Minister Finansów

Sagsøgt MDDP Sp. z o.o. Akademia Biznesu, Sp. komandytowa

Sagens genstand

Anmodning om præjudiciel afgørelse — Naczelny Sąd Administracyjny — fortolkning af artikel 132, stk. 1, litra i), artikel 133, 134 og 168 i Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem (EUT L 347, s. 1) — national lovgivning, der i strid med direktivet fastsætter en momsfrigørelse for uddannelsesydelser, der leveres af ikke-offentlige organer i erhvervsmæssigt øjemed — afslag til et sådant organ, der har draget fordel af fritagelsen, på fradrag af indgående moms

Konklusion

- 1) Artikel 132, stk. 1, litra i), i Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem, sammenholdt med direktivets artikel 133 og 134, skal fortolkes således, at de ikke er til hinder for, at uddannelsesydelser, der leveres af ikke-offentlige organer i erhvervsmæssigt øjemed, er fritagede for merværdiafgift. Direktivets artikel 132, stk. 1, litra i), er imidlertid til hinder for en generel fritagelse af alle leveringer af uddannelsesydelser, uden at der tages hensyn til de formål, som forfølges af de ikke-offentlige organer, der leverer disse ydelser.
- 2) En afgiftspligtig person kan ikke i henhold til artikel 168 i direktiv 2006/112 eller den nationale bestemmelse, der gennemfører denne, påberåbe sig en ret til fradrag for indgående merværdiafgift, hvis de af ham leverede uddannelsesydelser i henhold til en fritagelse fastlagt i national ret i strid med direktivets artikel 132, stk. 1, litra i), ikke er pålagt merværdiafgift.

Denne afgiftspligtige person kan imidlertid påberåbe sig, at den pågældende fritagelse er uforenelig med artikel 132, stk. 1, litra i), i direktiv 2006/112, med henblik på at fritagelsen ikke finder anvendelse på ham, når den pågældende afgiftspligtige person — selv når der tages hensyn til den skønsmargin, som denne bestemmelse tildeler medlemsstaterne — ikke objektivt kan betragtes som et organ, der forfølger formål, som er sammenlignelige med de formål, der forfølges af et offentligretligt undervisningsorgan, i den forstand, hvori dette udtryk er anvendt i denne bestemmelse, hvilket det tilkommer den nationale ret at vurdere.

I sidstnævnte tilfælde er de uddannelsesydelser, som denne afgiftspligtige person har leveret, pålagt merværdiafgift, og han kan således drage fordel af retten til at fradrage indgående merværdiafgift.

(¹) EUT C 287 af 22.9.2012.